

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Τρία

Αποκαλύπτοντας τα Προφητικά Θεμέλια: Μια Μελέτη της Αποκάλυψης και της Οδού της Αλήθειας

Jeff Pippenger
2023-08-21

«Έτσι, καθώς ερευνούμε τον αγρό και σκάβουμε για τους πολύτιμους λίθους της αλήθειας, διακρίνονται κρυμμένοι θησαυροί. Απροσδόκητα βρίσκουμε πολύτιμο μέταλλευμα, το οποίο πρέπει να συλλεχθεί και να φυλαχθεί ως θησαυρός. Και η αναζήτηση πρέπει να συνεχιστεί. Μέχρι τώρα, πολύ μεγάλο μέρος του θησαυρού που βρέθηκε βρισκόταν κοντά στην επιφάνεια και αποκτήθηκε εύκολα. Όταν η έρευνα διεξάγεται ορθά, καταβάλλεται κάθε προσπάθεια να διατηρείται καθαρή η κατανόηση και η καρδιά. Όταν ο νους διατηρείται ανοικτός και ερευνά αδιάκοπα τον αγρό της αποκάλυψης, θα βρούμε πλούσια κοιτάσματα αλήθειας.»

«Παλιές αλήθειες θα αποκαλυφθούν υπό νέες όψεις, και θα εμφανισθούν αλήθειες που είχαν παραβλεφθεί κατά την έρευνα. Ισχυρές αλήθειες έχουν θαφτεί κάτω από τη σοφιστεία της πλάνης, αλλά θα βρεθούν από τον επιμελή ερευνητή. Καθώς βρίσκει και ανοίγει τον θησαυροφυλάκιο των πολύτιμων κοσμημάτων της αλήθειας, αυτό δεν είναι ληστεία· διότι όλοι όσοι εκτιμούν αυτά τα κοσμήματα μπορούν να τα κατέχουν, και τότε και αυτοί έχουν ένα θησαυροφυλάκιο να ανοίξουν σε άλλους. Εκείνος που μεταδίδει δεν στερεί τον εαυτό του από τον θησαυρό· διότι, καθώς τον εξετάζει ώστε να τον παρουσιάσει με τέτοιο τρόπο ώστε να ελκύσει άλλους, ανακαλύπτει νέους θησαυρούς....»

«Εκείνοι που στέκονται ενώπιον του λαού ως διδάσκαλοι της αλήθειας οφείλουν να καταπιάνονται με μεγάλα θέματα. Δεν πρέπει να καταναλώνουν πολύτιμο χρόνο μιλώντας για ασήμαντα ζητήματα. Ας μελετούν τον Λόγο και ας κηρύττουν τον Λόγο. Ας είναι ο Λόγος στα χέρια τους ως μάχαιρα κοφτερή, δίστομη. Ας μαρτυρεί για τις αλήθειες του παρελθόντος και ας δείχνει τι πρόκειται να υπάρξει στο μέλλον.»

«Αυξημένο φως θα λάμψει επάνω σε όλες τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας, και αυτές θα ιδωθούν με φρεσκάδα και λαμπρότητα, επειδή οι φωτεινές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης θα φωτίσουν το σύνολο.» Manuscript Releases, τόμος 1, 37–40.

Πιστεύω ότι, με τα προηγούμενα άρθρα, έχω πλέον θέσει σε επαρκή τάξη αρκετές προφητικές παραστάσεις, ώστε να υπάρχει ένα καλό σημείο αναφοράς καθώς αρχίζουμε να προχωρούμε μέσα στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Εάν διαβάσετε αυτά τα άρθρα στο διαδίκτυο, θα ήλπιζα να κατανοείτε ότι τα άρθρα ακολουθούν διαδοχική σειρά κατά ημερομηνία. Κατανοώ ότι υπάρχουν εκείνοι που παρακολουθούν τα άρθρα και είναι εξοικειωμένοι με το μεγαλύτερο μέρος όσων παρουσιάζω, και προς αυτούς εκφράζω τη συγγνώμη μου για όλη την επανάληψη. Προσπαθώ να παρέχω επαρκή βιβλική τεκμηρίωση για τις αλήθειες με τις οποίες καταπιανόμαστε, ώστε κάποιος που είναι νέος στις αρχές που χρησιμοποιεί το Future for America να κατανοήσει και να παραμείνει προσηλωμένος, παρότι ενδέχεται να του λείπει κάποια από την εξοικείωση με αυτές τις

έννοιες την οποία πολλοί από εμάς ήδη έχουμε.

Υπάρχουν ορισμένες πολύ ισχυρές αλήθειες, τις οποίες μέχρι προσφάτως ουδέποτε είχα αναγνωρίσει, που έχουν ανοιχθεί στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Θα μπορούσα απλώς να θέσω τις αλήθειες αυτές στη δημόσια σφαίρα χωρίς να επιχειρήσω πρώτα να οικοδομήσω ένα προκείμενο προφητικής υποστηρίξεως προτού τις παρουσιάσω, αλλά οι αλήθειες είναι τόσο νέες και τόσο σοβαρές, ώστε δεν ήμουν πρόθυμος να τις κοινοποιήσω χωρίς κάποιο θεμέλιο επάνω στο οποίο να τις τοποθετήσω, το οποίο πιστεύω ότι παριστάνεται ως η αποσφράγιση της Αποκαλύψεως που συμβαίνει ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Και λέγει προς εμέ· Μη σφραγίσης τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι εγγύς. Όστις αδικεί, ας αδικήση έτι· και όστις είναι μεμιασμένος, ας μιανθί έτι· και όστις είναι δίκαιος, ας γίνη δίκαιος έτι· και όστις είναι άγιος, ας γίνη άγιος έτι.
Αποκάλυψις 22:10, 11.

Ο Ιησούς διατύπωσε μία αρχή σχετικά με τη διδασκαλία της αλήθειας, η οποία πιστεύω ότι εφαρμόζεται εδώ. Η αρχή αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο της αναγνώρισης του έργου του Αγίου Πνεύματος.

Και όταν εκείνος έλθει, θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως· περί αμαρτίας μεν, διότι δεν πιστεύουν σε μένα· περί δικαιοσύνης δε, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου, και δεν με βλέπετε πλέον· περί κρίσεως δε, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθεί. Έχω ακόμη πολλά να σας πω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να τα βαστάσετε. Όταν όμως έλθει εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια· διότι δεν θα λαλήσει αφ' εαυτού, αλλά όσα ακούσει, αυτά θα λαλήσει, και τα μέλλοντα θα σας αναγγείλει. Εκείνος θα με δοξάσει, διότι από το εμόν θα λάβει και θα το αναγγείλει σε εσάς. Ιωάννης 16:8–16.

Όταν ο Χριστός δήλωσε: «Έχω ακόμη πολλά να σας πω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να τα βαστάζετε», τούτο επιβεβαιώνει την πεποίθησή μου ότι υπάρχει τώρα πολύ προς κοινολόγηση, αλλά πρέπει προηγουμένως να τεθεί μία λογική προκείμενη βάση επάνω στην οποία να οικοδομηθούν αυτές οι αλήθειες. Τούτου λεχθέντος, τα προηγούμενα εδάφια προσδιορίζουν τα μηνύματα των τριών αγγέλων ως αναπαριστώμενα από το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ελέγχει «τον κόσμον περί αμαρτίας, και περί δικαιοσύνης, και περί κρίσεως». Αυτά τα τρία μηνύματα αποτελούν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, επομένως αυτή η περικοπή, η οποία προσδιορίζει το έργο του Αγίου Πνεύματος, αποτελεί σημαντική μαρτυρία, διότι τονίζει ότι το μήνυμα κατανοείται προοδευτικώς, και κατανοείται μόνον από εκείνους που κατέχουν το έλαιον του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιωάννης, στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, αναπαριστά ακριβώς αυτήν την αλήθεια όταν προσδιορίζει ότι είναι ένας Σαββατολάτρης Αντβεντιστής της Εβδόμης Ημέρας στο τέλος του κόσμου.

Έγενόμην έν Πνεύματι κατά την ήμέραν του Κυρίου, και ήκουσα όπίσω μου φωνήν μεγάλην ώς σάλπιγγος. Αποκάλυψις 1:10.

Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας στο τέλος του κόσμου, οι οποίοι θα κατανοήσουν το αποσφραγισμένο μήνυμα στην Αποκάλυψη, θα το πράξουν διότι θα είναι «εν Πνεύματι». Στο

πλαίσιο της παραβολής για την οποία μας έχει ειπωθεί ότι «απεικονίζει την εμπειρία του λαού των Αντβεντιστών», ο Ιωάννης είναι μία φρόνιμη παρθένας, διότι έχει το έλαιον του Πνεύματος. Αντιπροσωπεύει τις φρόνιμες παρθένας στο τέλος του κόσμου, οι οποίες ακούν μία μεγάλη φωνή «όπισθεν» τους. Η «φωνή από όπισθεν» αυτού είναι το Άλφα και το Ωμέγα, όπως προσδιορίζεται στο αμέσως επόμενο εδάφιο, και η φωνή τον πληροφορεί να επιστρέψει στις αρχαίες οδούς και να περιπατήσει εν αυταίς.

Οὕτως λέγει Κύριος· Σταθήτε ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν ἀρχαίων τριβῶν, ποῦ ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ πορεύεσθε ἐν αὐτῇ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν πορευθῆ ἐν αὐτῇ. Ἱερεμίας 6:16.

Η «ανάπαυση» στην οποία αναφέρεται ο Ιερεμίας είναι η έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά τη όψιμη βροχή. Στο επόμενο εδάφιο ο Ιερεμίας παραθέτει μια δεύτερη απεικόνιση των μωρών παρθένων που αρνούνται να επιστρέψουν στα θεμέλια του Αντβεντισμού (τις αρχαίες τρίβους) και να περιπατήσουν εν αυταίς.

Καὶ ἔστησα ἐφ' ὑμᾶς σκοπούς, λέγων· Προσέξατε εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπον· Δὲν θέλομεν προσέξει. Ἱερεμίας 6:17.

Όταν ο Ιωάννης ακούει τη φωνή πίσω του να τον κατευθύνει προς τις αρχαίες οδούς ή τα θεμέλια του Αντβεντισμού, η φωνή που ακούει είναι ως σάλπιγγα. Η φωνή εκείνη μεταδίδεται μέσω των «φυλάκων» που ο Θεός έθεσε επί του Αντβεντισμού. Ο Πατήρ Μίλλερ ήταν ο φύλακας που ήχησε τη σάλπιγγα της προειδοποίησης κατά την αρχή του Αντβεντισμού, κατά τη διακήρυξη του μηνύματος του πρώτου αγγέλου, το οποίο ανήγγελλε την έναρξη της κρίσεως. Πλην όμως, ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει ειδικώς εκείνους που κηρύττουν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο αναγγέλλει τη λήξη της κρίσεως. Αντιπροσωπεύει εκείνους που επιστρέφουν στα θεμέλια τα οποία ο Θεός ανήγειρε μέσω του έργου του Μίλλερ.

Έχουμε κατ' επανάληψιν δείξει διαμέσου των ετών (και αυτό μπορεί να βρεθεί στους Πίνακες του Αββακούμ), ότι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, «φοβήθητε τὸν Θεόν», έχει ως σκοπό να ελέγξει περί αμαρτίας, και ότι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου είναι εκεί όπου φανερώνεται η δικαιοσύνη, ενώ το τρίτο προσδιορίζει την κρίση. Αυτά είναι τα τρία βήματα των τριών αγγέλων και επίσης τα τρία βήματα του έργου του Αγίου Πνεύματος. Αυτά τα τρία βήματα παριστάνονται επίσης από τα τρία εβραϊκά γράμματα που συνθέτουν την εβραϊκή λέξη η οποία μεταφράζεται ως «αλήθεια». Στο χωρίο από το Ιωάννην δεκαέξι, ο Ιησούς ομιλεί περί του έργου του Αγίου Πνεύματος, καθώς οδηγεί τον λαό του Θεού σε «πάσαν τὴν ἀλήθειαν», ενώ συγχρόνως τους δείχνει και τα «ἐρχόμενα». Πλην όμως ο Ιησούς δηλώνει ότι έχει «πολλά να σας είπω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να τα βαστάξετε».

Ελπίζω να έχετε κατανοήσει κάτι από τη σημασία της εβραϊκής λέξεως που μεταφράζεται ως «αλήθεια». Διότι μόλις αρχίσαμε να εφαρμόζουμε αυτό το σύμβολο στη μελέτη μας. Στα τρία πρώτα εδάφια της Αποκάλυψης, κεφάλαιο 1, προσδιορίζεται η διαδικασία της επικοινωνίας μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου. Προσδιορίζεται μάλιστα προτού η Αποκάλυψη προσδιορίσει την τριαδική φύση της Θεότητας. Βρίσκει δεύτερη μαρτυρία στα τελευταία εδάφια της Αποκάλυψης και, πράττοντας τούτο, βάσει της εφαρμογής τού «γραμμὴν ἐπὶ γραμμῆς», παράγει

περισσότερο φως.

Τότε, όταν προσθέτουμε τη Γένεση 1:1–2:3, βρίσκουμε έναν τρίτο μάρτυρα και μία ακόμη προφητική γραμμή, την οποία θέτουμε επάνω στις δύο προηγούμενες γραμμές, στην αρχή και στο τέλος της Αποκάλυψης.

Κατόπιν προσθέτουμε την τελευταία υπόσχεση στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία προσδιορίζει τον Ηλία που πρόκειται να έλθει, και έτσι έχουμε τέσσερις προφητικές γραμμές.

Τότε προσθέτουμε το πρώτο κεφάλαιο της Καινής Διαθήκης, και έχουμε πέντε γραμμές για να συνθέσουμε το τελικό μήνυμα που βρίσκεται στην Αγία Γραφή, όταν εφαρμόζουμε την αρχή του Άλφα και του Ωμέγα σε όλες τις γραμμές. Αν ολοκληρώναμε τις πέντε γραμμές που έχουμε ήδη προσδιορίσει, εφαρμόζοντας την αρχή αυτή καθ' όλο το εύρος τους στις πέντε αυτές γραμμές, τότε θα έπρεπε να αναμένουμε ότι το τέλος του Ματθαίου και το τέλος του Ιωάννη μαρτυρούν την ίδια πληροφορία με όλες τις πέντε «πρώτες και τελευταίες» προφητικές γραμμές τις οποίες εξετάζουμε.

Το μήνυμα που αποσφραγίζεται είναι θεμελιωμένο στο βιβλίο της Αποκάλυψης, και επομένως αυτό αποτελεί το σημείο αναφοράς για τις άλλες γραμμές, σε συμφωνία με την αδελφή White, η οποία μας πληροφορεί ότι «όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής συναντώνται και καταλήγουν στην Αποκάλυψη». Το μήνυμα των τριών πρώτων εδαφίων του βιβλίου της Αποκάλυψης προσδιορίζει τη διαδικασία που χρησιμοποιεί ο Θεός για να μεταδώσει τον λόγο Του στον Ιωάννη, ώστε να τον καταγράψει και να τον αποστείλει στις εκκλησίες. Το πρώτο βιβλίο της Καινής Διαθήκης, όπως ήδη σημειώθηκε, παραθέτει τη γενεαλογία του Ιησού Χριστού και αρχίζει με ένα πολύ διαφωτιστικό σημείο.

Το βιβλίο της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, υιού του Δαβίδ, υιού του Αβραάμ. Κατά Ματθαίον 1:1.

Ο Ιησούς έθεσε τέλος στην άμεση αντιπαράθεσή Του με τους φιλονεικούντες Ιουδαίους, αποστομώνοντάς τους με το θέμα του «υιού του Δαβίδ», ένα θέμα που οι Ιουδαίοι θα μπορούσαν να είχαν κατανοήσει μόνον εάν είχαν κατανοήσει τη βιβλική αρχή της αρχής και του τέλους. Δεν την κατανόησαν, και οι περισσότεροι Αντβεντιστές δεν την κατανοούν. Όποιος επιθυμεί να επιχειρηματολογήσει εναντίον της αρχής ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται, αποδεικνύει ότι δεν κατανοεί πως ο αρχαίος Ισραήλ προτυπώνει τον σύγχρονο Ισραήλ, και η απροθυμία του να πιστεύσει αυτή την αρχή είναι η ίδια ακριβώς απροθυμία, στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, να κατανοηθεί η ίδια αρχή. Ο Ιησούς εκπροσώπησε εκείνη την αρχή στο τελευταίο Του αίνιγμα προς τους Ιουδαίους, στρέφοντάς τους προς το αίνιγμα τού πώς ο Κύριος του Δαβίδ μπορούσε επίσης να είναι και υιός του Δαβίδ;

Το πρώτο κεφάλαιο του Ιωάννη δηλώνει ότι εν αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν μετά του Θεού, και ο Λόγος είναι Θεός, και ο Λόγος δημιούργησε τα πάντα. Αυτό, βεβαίως, ευθυγραμμίζεται με τις άλλες γραμμές στις οποίες αναφερόμαστε. Και αν κατόπιν εξετάσουμε τα τελευταία λόγια στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, βλέπουμε τον Πέτρο, αφού άκουσε τον Ιησού να περιγράφει πώς επρόκειτο να πεθάνει, να ρωτά τον Ιησού τι θα συνέβαινε στον απόστολο Ιωάννη.

Ο Πέτρος, βλέποντας αυτόν, λέγει προς τον Ιησούν· Κύριε, οὗτος δὲ τί; Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· Εάν θέλω να μένη ἕως ὅτου ἔλθω, τι εἶναι τούτο προς σε; συ ακολούθει μοι. Διεδόθη λοιπόν ο λόγος οὗτος μεταξύ των ἀδελφών, ὅτι ο μαθητῆς ἐκεῖνος δεν αποθνήσκει· ὁμως ο Ιησούς δεν εἶπε προς αυτόν ὅτι δεν αποθνήσκει, ἀλλά· Εάν θέλω να μένη ἕως ὅτου ἔλθω, τι εἶναι τούτο προς σε; Οὗτος εἶναι ο μαθητῆς ο μαρτυρών περί τούτων και ο γράφας ταύτα· και γνωρίζομεν ὅτι η μαρτυρία αὐτοῦ εἶναι ἀληθινή. Εἶναι δε και ἄλλα πολλά ὅσα ἐπράξεν ο Ιησούς, τα ποῖα, εἴν γραφθούν καθ' εν, νομίζω ὅτι ουδέ αὐτός ο κόσμος δεν ἠθελε χωρήσει τα βιβλία τα γραφόμενα. Αμῆν. Ιωάννης 21:21–25.

Ο Πέτρος ἠθελε να μάθει πῶς θα πέθαινε ο Ιωάννης, ἢ ἀκόμη και αν ο Ιωάννης θα πέθαινε. Η ἀπάντηση επαναλαμβάνεται δύο φορές στο χωρίο, ὅταν ο Ιησούς το δήλωσε και κατόπιν ο Ιωάννης το επανέλαβε: «Εάν θέλω αὐτός [ο Ιωάννης] να μένει ἕως ὅτου ἔλθω, τι προς σε;» Ο Ιωάννης ὄντως ἐξῆσε μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία του Ιησού.

Μπορεῖς να δεις ἢ να ακούσεις ἐκείνη την «ἀλήθεια» μόνο εἴν πιστεύεις στην επανάληψη της ιστορίας, και ἐπίσης ὅτι η ιστορία που πρόκειται να επαναληφθῆ, επαναλαμβάνεται στο τέλος του κόσμου. Το τέλος του κόσμου εἶναι ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ο Ιωάννης ὅταν ἐγράψε το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Το τελευταῖο βιβλίο στο ευαγγέλιο του Ιωάννη συμφωνεῖ με τις ἄλλες γραμμές ἀρχῆς και τέλους, διότι τοποθετεῖ τον Ιωάννη μέσα στην ιστορία των γεγονότων που οδηγούν στη Δευτέρα Παρουσία, ὅπου αὐτός, εκπροσωπώντας ἐκείνους που διακηρύττουν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, ἀποστέλλει ἐκεῖνο το μήνυμα προς τις ἐκκλησίες.

«Κατά τις ἡμέρες των πρώτων Χριστιανών, ο Χριστός ἦλθε για δευτέρα φορά. Η πρώτη παρουσία Του ἔλαβε χώρα στη Βηθλεέμ, ὅταν ἦλθε ως βρέφος. Η δεύτερη παρουσία Του ἦταν στη νῆσο Πάτμο, ὅταν ἀπεκάλυψε τον εαυτό Του εν δόξῃ στον Ιωάννη τον Θεολόγο, ο οποίος “ἔπεσε εις τους πόδας Αὐτοῦ ως νεκρός” ὅταν Τον εἶδε. Πλην ὁμως, ο Χριστός τον ἐνίσχυσε ὥστε να υπομείνει το θέαμα, και κατόπιν του ἔδωσε ἕνα μήνυμα να γράψει προς τις ἐκκλησίες της Ἀσίας, των οποίων τα ονόματα εἶναι περιγραφικά των χαρακτηριστικῶν κάθε ἐκκλησίας.»

«Το φως που ο Χριστός ἀποκάλυψε στον δούλο Του, τον προφήτη, εἶναι για εμάς. Στην ἀποκάλυψή Του δίδονται τα μηνύματα των τριῶν ἀγγέλων, καθώς και περιγραφή του ἀγγέλου που ἐπρόκειτο να καταβεί ἀπό τον ουρανό με μεγάλη δύναμη, φωτίζοντας τη γη με τη δόξα του. Σε αὐτήν περιέχονται προειδοποιήσεις κατά της πονηρίας που θα υπῆρχε στις ἐσχάτες ἡμέρες, και κατά του χαράγματος του θηρίου. Δεν πρέπει μόνο να διαβάζουμε και να κατανοοῦμε αὐτό το μήνυμα, ἀλλά και να το κηρύττουμε στον κόσμο με ἀδιαμφισβήτητο ἦχο. Παρουσιάζοντας αὐτά τα πράγματα που ἀποκαλύφθηκαν στον Ιωάννη, θα μπορέσουμε να συγκινήσουμε τον λαό.» Manuscript Releases, τόμος 19, 41.

Το τέλος του ευαγγελίου του Ιωάννη προσδιορίζει τη διαδικασία της ἐπικοινωνίας ὅπως στις τρεις πρώτες περικοπές της Αποκάλυψης, τοποθετώντας προφητικῶς τον Ιωάννη μέσα στην ιστορία της Δευτέρας Παρουσίας. Ἐτσι, χρησιμοποιεῖ την πρώτη «δευτέρα παρουσία» του Ιησού (Πάτμος) για να καταδείξει την ἐσχάτη «δευτέρα παρουσία» Του. Συνδέεται ἀπολύτως με τις ἄλλες γραμμές που ἐξετάζουμε, διότι παριστά τον Ιωάννη στο τέλος του κόσμου, στην Πάτμο, ὅπου λαμβάνει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστοῦ. Τι συμβαίνει με το τέλος του βιβλίου του Ματθαίου;

Τότε οι ένδεκα μαθητές ανεχώρησαν για τη Γαλιλαία, στο όρος όπου τους είχε ορίσει ο Ιησούς. Και όταν τον είδαν, τον προσκύνησαν· μερικοί όμως εδίστασαν. Και ο Ιησούς προσελθών ελάλησε προς αυτούς, λέγοντας· Εδόθη εις εμέ πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης. Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος· διδάσκοντες αυτούς να τηρούν πάντα όσα σας παρήγγειλα· και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν. Ματθαίος 28:16–20.

Στο χωρίο αυτό δίδεται στον Ιησού κάθε εξουσία, και τούτο θα ήταν, βεβαίως, η δημιουργική Του δύναμη. Και έπειτα δίδει εντολή να βαπτίζουν στο όνομα του Πατρός, του Υιού και επίσης του Αγίου Πνεύματος, το οποίο εκινείται επάνω στα ύδατα στη Γένεση 1, καθώς και των επτά πνευμάτων που είναι ενώπιον του θρόνου του Θεού. Το χωρίο αυτό προσδιορίζει ότι οι Χριστιανοί οφείλουν να αναγνωρίζουν τα τρία πρόσωπα της ουρανίου τριάδος ως τρεις διακεκριμένες οντότητες. Το τέλος του Ματθαίου προσθέτει στις γραμμές, όπως πράττουν και οι άλλες έξι.

«Ο Χριστός έχει καταστήσει το βάπτισμα σημείο εισόδου στη δική Του πνευματική βασιλεία. Το έχει ορίσει ως θετική προϋπόθεση, με την οποία πρέπει να συμμορφώνονται όλοι όσοι επιθυμούν να αναγνωρίζονται ως ευρισκόμενοι υπό την εξουσία του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Προτού ο άνθρωπος μπορέσει να βρει οικία στην εκκλησία, προτού διαβεί το κατώφλι της πνευματικής βασιλείας του Θεού, πρέπει να λάβει την αποτύπωση του θείου ονόματος, “Ο Κύριος η δικαιοσύνη ημών.” Ιερεμίας 23:6.»

«Το βάπτισμα είναι μια εξόχως επίσημη απάρνηση του κόσμου. Εκείνοι που βαπτίζονται στο τρισυπόστατο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, ακριβώς στην είσοδο της χριστιανικής τους ζωής δηλώνουν δημόσια ότι έχουν εγκαταλείψει την υπηρεσία του Σατανά και έχουν γίνει μέλη της βασιλικής οικογένειας, τέκνα του επουρανίου Βασιλέως. Έχουν υπακούσει στην εντολή: «Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρήσθητε, ... και μη εγγίσητε ακάθαρτον»· και γι' αυτούς εκπληρώνεται η υπόσχεση: «Και εγώ θέλω σας δεχθή, και θέλω είσθαι εις εσάς Πατήρ, και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ υιοί και θυγατέρες, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ». 2 Κορινθίους 6:17, 18.»

«Καθώς οι Χριστιανοί υποβάλλονται στην επίσημη τελετή του βαπτίσματος, Εκείνος καταγράφει την υπόσχεση που δίδουν να είναι αληθινοί προς Αυτόν. Αυτή η υπόσχεση είναι ο όρκος της αφοσιώσεώς τους. Βαπτίζονται εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Έτσι ενώνονται με τις τρεις μεγάλες δυνάμεις του ουρανού. Υπόσχονται ότι θα απαρνηθούν τον κόσμο και ότι θα τηρούν τους νόμους της βασιλείας του Θεού. Από τούδε και στο εξής πρέπει να περιπατούν εν καινότητι ζωής. Δεν πρέπει πλέον να ακολουθούν τις παραδόσεις των ανθρώπων. Δεν πρέπει πλέον να ακολουθούν ανέντιμες μεθόδους. Οφείλουν να υπακούουν στα διατάγματα της βασιλείας των ουρανών. Οφείλουν να επιζητούν την τιμή του Θεού. Εάν παραμείνουν πιστοί στην υπόσχεσή τους, θα τους παρασχεθούν χάρις και δύναμις που θα τους καταστήσουν ικανούς να εκπληρώσουν πάσαν δικαιοσύνην. “Εις όσους δε εδέχθησαν Αυτόν, εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα Αυτού.”» Evangelism, 307.

Ο Ιησούς απεικονίζει το τέλος διά της αρχής στον Λόγο Του, διότι Αυτός είναι ο Λόγος, και Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα.

Η σύνθεση αυτών των επτά γραμμών συγκροτεί μια εξαιρετικά λεπτομερή εικόνα της διαδικασίας επικοινωνίας μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου, ενώ πολλές άλλες καίριες και σημαντικές αλήθειες εκτίθενται και εδραιώνονται από τις άλλες μάρτυρες «γραμμές». Επτά «γραμμές» προφητείας που αντιπροσωπεύουν το Άλφα και το Ωμέγα. Τι γίνεται όμως με το βιβλίο του Μαλαχία;

Το βιβλίο του Μαλαχία αποτελεί δριμεία επίπληξη εναντίον των απίστων ιερέων μέσα στον Αντβεντισμό. Αρχίζει με τον προσδιορισμό δύο τάξεων προσκυνητών στον Αντβεντισμό κατά το τέλος του κόσμου.

Τὸ φορτίον τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἰσραὴλ διὰ Μαλαχίου. Ἠγάπησά σας, λέγει ὁ Κύριος. Ἄλλ' ὑμεῖς λέγετε, Εἰς τί ἠγάπησας ἡμᾶς; Δὲν ἦτο ὁ Ἡσαΐ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβ; λέγει ὁ Κύριος· ἀλλ' ἠγάπησα τὸν Ἰακώβ. Μαλαχίας 1:1, 2.

Ο Μαλαχίας μάς πληροφορεῖ περαιτέρω ὅτι οἱ δύο τάξεις προσκυνητῶν στο τέλος τοῦ κόσμου εἶναι δύο τάξεις ιερέων.

Καὶ τώρα, ὦ ἱερεῖς, αὕτη ἡ ἐντολὴ εἶναι δι' ὑμᾶς. Ἐὰν δὲν ἀκούσητε, καὶ ἐὰν δὲν βάλητε τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν σας, ὥστε νὰ δώσητε δόξαν εἰς τὸ ὄνομά μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, τότε θὰ ἐξαποστείλω ἐπὶ ὑμᾶς κατάραν, καὶ θὰ καταρασθῶ τὰς εὐλογίας σας· μάλιστα, ἤδη τὰς ἔχω καταρασθῆ, διότι δὲν τὸ βάλλετε εἰς τὴν καρδίαν σας. Μαλαχίας 2:1, 2.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Μαλαχία προτυπώνει τὸ Λαοδικεϊακὸ καὶ τὸ Φιλαδελφιανὸ μῆνυμα με δύο τάξεις ιερέων. Οἱ ἱερεῖς προστάζονται νὰ «ἀκούσουν». Ὁ Ἰωάννης ἀντιπροσωπεύει τοὺς ἱερεῖς ποὺ πράγματι ἀκούν, καὶ ὁ ἱερέας ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἤδη καταραμένοι καὶ θὰ καταραστοῦν πάλι, ἐὰν δὲν «ἀκούσουν» καὶ ἐὰν «δὲν τὸ βάλουν στὴν καρδιά» ἢ «δὲν θελήσουν» νὰ «τὸ βάλουν στὴν καρδιά».

Καὶ σεις, ὡς λίθοι ζώντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, διὰ νὰ προσφέρητε πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι περιέχεται ἐν τῇ γραφῇ· Ἰδοῦ, θέτω ἐν Σιών ἀκρογωνιαίον λίθον, ἐκλεκτόν, ἐντιμόν· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτόν δὲν θέλει καταισχυνηθῆ. Εἰς ἐσὰς λοιπόν τοὺς πιστεύοντας εἶναι ἡ τιμὴ· εἰς δε τοὺς ἀπειθούντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγένε κεφαλὴ γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου εἰς ἐκείνους οἵτινες προσκόπτουσιν εἰς τὸν λόγον, ἀπειθούντες· εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἦσαν προσδιωρισμένοι. Σεις ὅμως εἰσθε γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν ὁ Θεός, διὰ νὰ εξαγγεῖλητε τὰς ἀρετὰς ἐκείνου ὅστις σας ἐκάλεσεν ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς· οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἦσθε λαός, τώρα ὅμως εἰσθε λαὸς Θεοῦ· οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον ἐλεηθῆ, τώρα ὅμως ἠλεήθητε. 1 Πέτρου 2:5–10.

Οἱ ἱερεῖς εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δοκιμάζεται ἀπὸ τὸν «ἀκρογωνιαίον λίθον» στο θεμέλιο τοῦ ναοῦ. Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος εἶναι ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖο εὐθυγραμμίζονται ὅλοι οἱ ἄλλοι λίθοι τοῦ θεμελίου, καὶ ἐπίσης εἶναι ὁ λίθος ποὺ φέρει τὸ βᾶρος ολόκληρου τοῦ ναοῦ. Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ Miller ἦταν οἱ «επτά καιροί» τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι. Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ἢ ὁ λίθος τὸν ὁποῖο ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, εἶναι ἀληθινὴ ἱστορία τῆς οἰκοδόμησής τοῦ ναοῦ, ἡ ὁποία περιγράφεται πολὺ συγκεκριμένα στα συγγράμματα τοῦ Πνεύματος τῆς

Προφητείας. Ένα σημείο σχετικά με τον πρώτο λίθο που απορρίφθηκε είναι ότι παραμερίστηκε αφού απορρίφθηκε, και από εκείνο το σημείο και έπειτα οι οικοδόμοι του ναού θα προσέκρουαν τακτικά στον ακρογωνιαίο λίθο, ο οποίος είχε παραμεριστεί μέσα στον χώρο της εργασίας τους. Ήταν λίθος προσκόμματος.

Στον Μαλαχία ο Θεός πληροφορεί τους πονηρούς ιερείς, γνωστούς επίσης ως τις μωρές παρθένες της Λαοδικείας, ότι πρόκειται να τους «καταρασθεί» και ότι ήδη τους έχει καταρασθεί. Τους καταράται, διότι δεν θέλουν να «ακούσουν» και να «βάλουν» στην καρδιά τους το μήνυμα του Ηλία. Το μήνυμα του Ηλία στρέφει τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα και τις καρδιές των τέκνων προς τους πατέρες. Η στροφή των καρδιών τους αντιπροσωπεύει την ακρόαση του μηνύματος του Ηλία περί πατέρων και τέκνων, το οποίο είναι η αρχή του πρώτου και του εσχάτου. Το να ακούσει κανείς το μήνυμα του πρώτου και του εσχάτου δεν αρκεί· πρέπει να τεθεί επάνω στην καρδιά. Το να αποδεχθεί κανείς το μήνυμα του Ηλία σημαίνει να το θέσει στην καρδιά του. Εάν ένας ιερέυς δεν θελήσει να ακούσει εκείνη την αρχή, θα είναι καταραμένος.

Έφεραν την κατάρα επάνω στους εαυτούς τους όταν, το 1863, άρχισαν τη διαδικασία της απόρριψης της πρώτης κιόλας θεμελιώδους αλήθειας που ανακάλυψε ο Miller, και έως αυτήν ακριβώς την ημέρα δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να συνεχίζουν εκείνη την απόρριψη. Αλλ' αν και η προοδευτική κατάρα άρχισε το 1863 (διότι είναι ήδη καταραμένοι), η κατάρα που εκφέρεται σε μέλλοντα χρόνο λαμβάνει χώρα όταν εκβάλλονται από το στόμα του Κυρίου κατά τον νόμο της Κυριακής. Η αρχή του Μαλαχία απεικονίζει το τέλος, διότι το τέλος αντιπροσωπεύει την τελευταία προειδοποίηση που δόθηκε στους σοφούς και μωρούς ιερείς. Οι σοφοί και οι μωροί στον Μαλαχία παριστάνονται ως ο Ησαύ και ο Ιακώβ. Ο πρεσβύτερος αδελφός αντιπροσωπεύει τη διαθήκη μέσω του πρωτοτοκίου, ως ο πρωτότοκος, σε αντίθεση με έναν νεότερο αδελφό. Ο πρεσβύτερος είναι ο πρώτος και ο νεότερος είναι ο έσχατος.

Στον Μαλαχία, τόσο ο Ησαύ όσο και ο Ιακώβ είναι Λαοδικείς Αντβεντιστές, αλλά ο τελευταίος τελικά άκουσε τη «φωνή» του Κυρίου, μετενόησε και το όνομά του μεταβλήθηκε σε Ισραήλ. Ο πρεσβύτερος, ο πρώτος, δεν άκουσε. Ο Ιακώβ άκουσε τη φωνή του Κυρίου τη νύχτα που ενυπνιάστηκε και είδε αγγέλους να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επάνω στην κλίμακα, η οποία παρίστανε τον Χριστό. Ο Ιακώβ αντιπροσωπεύει τους Λαοδικείς Αντβεντιστές στο τέλος του κόσμου, οι οποίοι μεταστρέφονται από Λαοδικείς σε Φιλαδελφείς όταν βιώνουν τα τρία πρώτα εδάφια της Αποκάλυψης 1, όπως εικονίζεται από τον Ιωάννη και από το ενύπνιο του Ιακώβ με την κλίμακα των ανερχομένων και κατερχομένων αγγέλων. Αυτή η εμπειρία σηματοδοτεί την αρχή της μεταστροφής του Ιακώβ σε Ισραήλ, τον Φιλαδεلفή. Το τέλος της ιστορίας της μεταστροφής του Ιακώβ είναι όταν παλεύει με τον Χριστό στο Φανουήλ. Έτσι, η ιστορία των πρωτοτοκίων του Ιακώβ αρχίζει στα τρία πρώτα εδάφια του πρώτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, όταν λαμβάνει χώρα η αποσφράγιση του τελικού προειδοποιητικού μηνύματος, και τελειώνει στον καιρό των επτά τελευταίων πληγών, κατά τον καιρό της θλίψεως.

Και τα τέσσερα σύνολα αρχών και τελών, «γραμμή επί γραμμής», μαρτυρούν το μήνυμα της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού. Το ερώτημα είναι αν οι μωροί ιερείς θα ακούσουν ή δεν θα ακούσουν.

Μακάριος εκείνος που αναγινώσκει, και εκείνοι που ακούν τους λόγους αυτής της προφητείας και τηρούν όσα είναι γραμμένα σ' αυτήν· διότι ο καιρός είναι πλησίον. Αποκάλυψη 1:3.

Οι σοφοί ιερείς που ακούν τι λέγει το Πνεύμα προς τις εκκλησίες, ακούν το μήνυμα του Ηλία. Ο Μίλλερ ήταν ο Ηλίας, και μερικοί άκουσαν, αλλά άλλοι αρνήθηκαν.

«Χιλιάδες οδηγήθηκαν να αποδεχθούν την αλήθεια που κηρύχθηκε από τον Γουίλιαμ Μίλλερ, και υπηρέτες του Θεού ανεγέρθηκαν με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να διακηρύξουν το μήνυμα. Όπως ο Ιωάννης, ο πρόδρομος του Ιησού, όσοι κήρυτταν αυτό το επίσημο μήνυμα ένιωθαν υποχρεωμένοι να βάλουν την αξίνη στη ρίζα του δένδρου και να καλέσουν τους ανθρώπους να φέρουν καρπούς αντάξιους της μετανοίας. Η μαρτυρία τους ήταν τέτοια ώστε να αφυπνίσει και να επηρεάσει ισχυρά τις εκκλησίες και να φανερώσει τον πραγματικό τους χαρακτήρα. Και καθώς ακουγόταν η επίσημη προειδοποίηση να φύγουν από τη μέλλουσα οργή, πολλοί από όσους ήταν ενωμένοι με τις εκκλησίες δέχθηκαν το θεραπευτικό μήνυμα· είδαν τις αποστασίες τους και, με πικρά δάκρυα μετανοίας και βαθιά αγωνία ψυχής, ταπεινώθηκαν ενώπιον του Θεού. Και καθώς το Πνεύμα του Θεού αναπαύοταν επάνω τους, συνέβαλλαν στο να ηχήσει η κραυγή: “Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν, διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.”» *Early Writings*, 233.

Ο Μίλλερ προτυπώθηκε τόσο από τον Ηλία όσο και από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, διότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής προετοίμασε την οδό για την πρώτη έλευση του Χριστού, και ο Μίλλερ προετοίμασε την οδό ώστε ο Χριστός να εισέλθει στα Άγια των Αγίων του επουρανίου αγιαστηρίου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο Μαλαχίας ταυτοποιεί άμεσα το έργο του Ιωάννη και του Μίλλερ.

Ιδού, εγώ αποστέλλω τον αγγελιαφόρον μου, και θέλει ετοιμάσει την οδόν ενώπιόν μου· και εξαίφνης θέλει ελθεί εις τον ναόν αυτού ο Κύριος, τον οποίον σεις ζητείτε, ο άγγελος της διαθήκης, εις τον οποίον σεις ευαρεστείσθε· ιδού, έρχεται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Αλλά τις δύναται να υπομείνη την ημέραν της ελευσεως αυτού; και τις θέλει σταθή όταν αυτός φανή; διότι είναι ως πυρ χωνευτού και ως σάπων πλυνόντων· και θέλει καθίσει ως ο χωνευτής και καθαριστής του αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευϊ και θέλει εκκαθαρίσει αυτούς ως τον χρυσόν και ως τον άργυρον, διά να προσφέρωσιν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, καθώς εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις και καθώς εν τοις προτέροις έτεσι. Και θέλω πλησιάσει προς εσάς εις κρίσιν· και θέλω είσθαι ταχύς μάρτυς εναντίον των μάγων, και εναντίον των μοιχών, και εναντίον των επιόρκων, και εναντίον εκείνων οίτινες καταθλίβουσι τον μισθωτόν εις τον μισθόν αυτού, την χήραν και τον ορφανόν, και διαστρέφουσι το δίκαιον του ξένου, και δεν με φοβούνται, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Διότι εγώ είμαι ο Κύριος, δεν αλλοιούμαι· διά τούτο σεις, υιοί του Ιακώβ, δεν απωλέσθητε. *Μαλαχίας* 3:1–6.

Ως «φύλακας» για την ιστορία του, το έργο του Μίλλερ αντιπροσώπευε την ανύψωση των θεμελίων του ναού. Το έργο του στην αρχή πρέπει να απεικονίζει ένα έργο που αντιπροσωπεύει την αποπεράτωση του ναού. Εκείνο το τελικό έργο απαιτεί έναν άλλον φύλακα, ώστε να δώσει στη σάλπιγγα έναν καθορισμένο ήχο. Ο Μίλλερ και το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ανήγγειλαν την έναρξη της κρίσεως, και ο φύλακας τον οποίο ο Μίλλερ προτυπώνει στο τέλος του Αντιβεντισμού

θα αναγγείλει την ολοκλήρωση της κρίσεως.

Στον Μαλαχία ο Κύριος υπόσχεται να επιφέρει κρίση «εναντίον των φαρμακών, και εναντίον των μοιχών, και εναντίον των ψευδορκούντων, και εναντίον εκείνων που καταδυναστεύουν τον μισθωτό στον μισθό του, τη χήρα και το ορφανό, και αποστερούν από τον ξένο το δίκαιό του, και δεν με φοβούνται». Εκείνοι που προσδιορίζονται εδώ είναι εκείνοι που «δεν φοβούνται» «τον Κύριον των δυνάμεων». Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ είναι ο αγγελιαφόρος του πρώτου αγγέλου, ο οποίος καλεί τους ανθρώπους να «φοβηθούν τον Θεό». Η απόρριψη των θεμελίων σημαίνει απόρριψη του φόβου του Θεού.

Διότι, ιδού, έρχεται η ημέρα, η καιομένη ως κλίβανος· και πάντες οι υπερήφανοι, ναι, και πάντες οι πράπτοντες ασεβώς, θέλουσιν είσθαι ως καλάμη· και η ημέρα η ερχομένη θέλει κατακάψει αυτούς, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ώστε δεν θέλει αφήσει εις αυτούς ούτε ρίζαν ούτε κλάδον. Αλλ' εις εσάς τους φοβουμένους το όνομά μου θέλει ανατείλει ο Ήλιος της δικαιοσύνης με θεραπεία εν ταις πτέρυξιν αυτού· και θέλετε εξέλθει, και αυξηθή ως μόσχοι του σταύλου. Και θέλετε καταπατήσει τους ασεβείς· διότι θέλουσιν είσθαι σποδός υπό τα ίχνη των ποδών σας εν τη ημέρα καθ' ην εγώ θέλω κάμει τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Μνημονεύετε τον νόμον του Μωυσέως του δούλου μου, τον οποίον προσέταξα εις αυτόν εν Χωρήβ διά πάντα τον Ισραήλ, με τα διατάγματα και τας κρίσεις. Ιδού, εγώ αποστέλλω προς εσάς Ηλίαν τον προφήτην, πριν έλθει η ημέρα Κυρίου η μεγάλη και φοβερά· και αυτός θέλει επιστρέψει την καρδίαν των πατέρων προς τα τέκνα, και την καρδίαν των τέκνων προς τους πατέρας αυτών, μήποτε έλθω και πατάξω την γην με ανάθεμα. Μαλαχίας 4:1-6.

- Η αρχή της Βίβλου (Γένεσις) και το τέλος της Βίβλου (Αποκάλυψις).
- Η αρχή της Παλαιάς Διαθήκης (Γένεσις) και το τέλος της Παλαιάς Διαθήκης (Μαλαχίας).
- Η αρχή της Καινής Διαθήκης (Κατά Ματθαίον) και το τέλος της Καινής Διαθήκης (πάλι η Αποκάλυψη).
- Η αρχή της μαρτυρίας του Ιωάννη (το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο) και το τέλος της μαρτυρίας του Ιωάννη (πάλι η Αποκάλυψη).
- Η αρχή του Μαλαχία και το τέλος του Μαλαχία.
- Η αρχή του Ευαγγελίου του Ματθαίου και το τέλος του Ευαγγελίου του Ματθαίου.
- Η αρχή του Ευαγγελίου του Ιωάννη και το τέλος του Ευαγγελίου του Ιωάννη.
- Η αρχή των τεσσάρων Ευαγγελίων και το τέλος των τεσσάρων Ευαγγελίων.

Όταν αφαιρέσουμε τις προφητικές αρχές ή καταλήξεις που αναφέρονται περισσότερες από μία φορές, απομένουν οκτώ προφητικές γραμμές, οι οποίες πρέπει να συναχθούν και να τοποθετηθούν επάνω στους τρεις πρώτους στίχους της Αποκαλύψεως. Τι γίνεται με το τέλος της Γενέσεως;

Το πεντηκοστό κεφάλαιο της Γένεσης τελειώνει με τον θάνατο του Ιωσήφ.

Και έτελεύτησεν ό Ίωσήφ έκατόν δέκα έτῶν ὧν· και έταρίχευσαν αυτόν, και έτέθη έν λάρνακι έν Αιγύπτῳ. Γένεσις 50:26.

Το τεσσαρακοστό όγδοο κεφάλαιο προσδιορίζει τον θάνατο του Ιακώβ. Το γεγονός ότι ο θάνατος του Ιακώβ τίθεται πρώτος στο τεσσαρακοστό όγδοο κεφάλαιο, οδηγώντας στον θάνατο του Ιωσήφ στους καταληκτικούς στίχους του πεντηκοστού κεφαλαίου, θέτει την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα επάνω στα τρία τελευταία κεφάλαια της Γενέσεως ως το τέλος του βιβλίου της Γενέσεως.

Αυτοί οι δύο θάνατοι χρησιμοποιούνται ως σύμβολα της αρχής και του τέλους της αιχμαλωσίας του Ισραήλ στην Αίγυπτο. Στην αρχή, το σώμα του Ιακώβ μεταφέρεται πίσω για να ταφεί μαζί με τους πατέρες του, και όταν ο Μωυσής εξέρχεται από την Αίγυπτο, φέρει το σώμα του Ιωσήφ για να ταφεί στον τόπο ταφής των πατέρων του.

Και ό Μωυσής έλαβε μεθ' έαυτοϋ τὰ όστᾶ τοϋ Ιωσήφ· διότι εκείνος είχεν όρκίσει επίσημως τούς υιούς Ισραήλ, λέγων· Ό Θεός θέλει έξάπαντος σᾶς έπισκεφθῆ, και θέλετε άναβιβάσει τὰ όστᾶ μου έντεϋθεν μεθ' ύμῶν. Έξοδος 13:19.

Το τέλος της Γένεσης αποτελείται από τα τρία τελευταία κεφάλαια. Στο τεσσαρακοστό όγδοο κεφάλαιο, ο Ιακώβ (Ισραήλ) εκφωνεί ευλογίες επάνω στους δώδεκα υιούς του, οι οποίες προσδιορίζονται ρητώς ως προφητείες για όσα θα συμβούν στις δώδεκα εκείνες φυλές κατά τις «έσχατες ημέρες» της ανακριτικής κρίσεως.

Και ο Ιακώβ εκάλεσε τους υιούς αυτού και είπε· Συνάχθητε, διά να σας αναγγείλω εκείνα τα οποία θέλουσι σας συμβή εν ταις εσχάταις ημέραις. Συνάχθητε και ακούσατε, υιοί του Ιακώβ, και προσέξατε εις τον Ισραήλ, τον πατέρα σας. Γένεσις 49:1, 2.

Κατά τις «έσχατες ημέρες» της ερευνητικής κρίσεως, ο Κύριος υπόσχεται να συνάξει τους δώδεκα υιούς Του, οι οποίοι παριστάνονται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως ως οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες. Αυτοί είναι εκείνοι τους οποίους ο Ιωάννης παρουσιάζει στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Συνάγονται διά κλήσεως από τον Ιακώβ, κλήσεως από την αρχική ιστορία τους, την οποία καλούνται να «ακούσουν» και να «προσέξουν». Κατά τις έσχατες ημέρες, εκείνοι που προτυπώνονται από τους υιούς του Ιακώβ «ακούουν» ένα μήνυμα και «προσέχουν» ή, όπως λέγει ο Ιωάννης, «τηρούν» όσα είναι γεγραμμένα εν αυτή. Είναι κλήση από τον πατέρα προς τα τέκνα· είναι το μήνυμα του Ηλία. Εκείνοι που καλούνται ονομάζονται «υι[ο]ί του Ιακώβ» και καλούνται επίσης να «προσέξουν τον Ισραήλ», τον πατέρα τους.

Ο Ησαΰ και ο Ιακώβ στον Μαλαχία αντιπροσωπεύουν τις φρόνιμες και τις μωρές παρθένες. Η κλήση προέρχεται από τον πατέρα τους Ιακώβ και τον πατέρα τους Ισραήλ, υποδηλώνοντας ότι, όταν απευθύνεται η τελευταία κλήση, όλοι είναι Λαοδικείς Αντβεντιστές και η επιλογή τίθεται στα δικά τους χέρια, αν θα είναι υιοί του Ιακώβ, του απατεώνα, ή του Ισραήλ, του νικητή. Εκείνο που τους επιτρέπει να κάνουν επιλογή είναι η δημιουργική δύναμη μέσα στο μήνυμα. Εάν το μήνυμα αναγνωσθεί, ακουσθεί και τηρηθεί, τότε, διά της ίδιας δημιουργικής δυνάμεως που έφερε τα πάντα στην ύπαρξη, θα μεταβληθούν σε υιο του Ισραήλ. Το να αρνηθούν να ακούσουν σημαίνει να διατηρήσουν την εμπειρία του Ιακώβ, του απατεώνα.

Το κάλεσμα της συνάξεως από τον Ιακώβ, το οποίο είναι επίσης το κάλεσμα της συνάξεως του μηνύματος που αποσφραγίζεται στην Αποκάλυψη, αποτελεί ένα σημαντικό σύμβολο που πρέπει να κατανοηθεί. Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι διδάσκουν ότι δεν υπάρχει σύναξη,

εκτός εάν έχει προηγηθεί διασκορπισμός. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που είχαν διασκορπισθεί πριν από το κάλεσμα. Αυτή η αλήθεια προσδιορίζεται επανειλημμένως στη Βίβλο.

Ακούσατε τον λόγον του Κυρίου, έθνη, και αναγγείλατε αυτόν εις τας νήσους τας μακράν, και είπατε· Εκείνος που διεσκόρπισε τον Ισραήλ θα συνάξει αυτόν και θα φυλάξει αυτόν, καθώς ο ποιμήν το ποίμνιόν του. Ιερεμίας 31:10.

Η διαθήκη που ανανεώνεται με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες περιλαμβάνει την υπόσχεση ότι ο Θεός θα γράψει τον νόμο Του επάνω στις καρδιές μας. Αλλά εκείνοι υπέρ των οποίων ο Κύριος επιτελεί αυτή τη δημιουργική πράξη έχουν προηγουμένως διασκορπιστεί.

Και πάλιν ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς ἐμέ, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, οἱ ἀδελφοί σου, μάλιστα οἱ ἀδελφοί σου, οἱ ἄνδρες τῆς συγγενείας σου, καὶ πᾶς ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ὅλος, εἰσὶν ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ εἶπαν· Μακρυνθῆτε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· εἰς ἡμᾶς ἐδόθη αὕτη ἡ γῆ εἰς κατοχὴν. Διὰ τοῦτο εἶπε· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Καίτοι ἐξώρισα αὐτοὺς μακρὰν ἀνὰ μέσον τῶν ἐθνῶν, καὶ καίτοι διεσκόρπισα αὐτοὺς ἀνὰ μέσον τῶν χωρῶν, ὅμως θὰ εἶμαι εἰς αὐτοὺς ὡς μικρὸν ἀγιαστήριον ἐν ταῖς χώραις ὅπου θὰ ἔλθουν. Διὰ τοῦτο εἶπε· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐγὼ θὰ σᾶς συνάξω ἐκ τῶν λαῶν καὶ θὰ σᾶς συναθροίσω ἐκ τῶν χωρῶν, ὅπου ἐσκορπίσθητε, καὶ θὰ σᾶς δώσω τὴν γῆ τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ θὰ ἔλθουν ἐκεῖ, καὶ θὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ ἐκεῖ πάντα τὰ βδελυκτὰ αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀνομήματα αὐτῆς. Καὶ θὰ δώσω εἰς αὐτοὺς μίαν καρδίαν, καὶ πνεῦμα νέον θὰ θέσω ἐντὸς σας· καὶ θὰ ἀφαιρέσω τὴν λιθίνην καρδίαν ἀπὸ τῆς σαρκὸς αὐτῶν, καὶ θὰ δώσω εἰς αὐτοὺς καρδίαν σαρκίνην. Ἰεζεκιήλ 11:14–19.

Περισσότερα πρέπει να λεχθούν σχετικά με τη σύναξη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων σε σχέση με τη «διασπορά», αλλά προηγουμένως χρειάζεται να συγκεντρώσουμε την εξέταση της υπογραφής του Άλφα και του Ωμέγα σε αυτές τις εννέα αναφορές που εξετάζουμε.

Δύο τάξεις παριστάνονται στα τρία τελευταία κεφάλαια της Γενέσεως. Μία τάξη επαναστατών και μία τάξη σοφών. Αμφότερες οι τάξεις ακούουν μία φωνή που λέγει: αυτή είναι η οδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ· αλλά η μία τάξη ηρνήθη να δώσει προσοχή εις την σάλπιγγα και να περιπατήσει εις τας αρχαίας τρίβους. Η τάξη των επαναστατών στη Γένεση τεσσαράκοντα οκτώ έως πενήντα παρίσταται διά της δεκάτης τρίτης φυλής.

Στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ υπήρχαν δεκατρείς φυλές και στην αρχή του σύγχρονου Ισραήλ υπήρχαν δεκατρείς μαθητές. Ο ένας μαθητής που διακρίνεται από τους άλλους δώδεκα μαθητές, (όπως ο Εφραΐμ διακρινόταν από τις άλλες φυλές) είναι και οι δύο σύμβολα αποστασίας. Η αδελφή Γουάιτ αποκαλεί ευθέως τον Ιούδα μωρά παρθένο.

«Υπήρξαν και πάντοτε θα υπάρχουν ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι, οι μωρές παρθένες μαζί με τις φρόνιμες, εκείνοι που δεν έχουν έλαιο στα αγγεία τους μαζί με τις λαμπάδες τους. Υπήρχε ένας πλεονέκτης Ιούδας στην εκκλησία που ο Χριστός ίδρυσε επάνω στη γη, και θα υπάρχουν Ιούδες στην εκκλησία σε κάθε στάδιο της ιστορίας της». Signs of the Times, 23 Οκτωβρίου, 1879.

Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης ήταν μία μωρή παρθένας· ήταν ζιζάνιο, και αν ήταν μωρή παρθένας, τότε ήταν επίσης και Λαοδικεύς.

«Η κατάσταση της Εκκλησίας που αντιπροσωπεύεται από τις μωρές παρθένας αναφέρεται επίσης ως η κατάσταση της Λαοδικείας.» Review and Herald, August 19, 1890.

Οι δύο υιοί του Ιωσήφ έλαβαν αμφοτέροι ευλογία από τον Ιακώβ στο τεσσαρακοστό όγδοο κεφάλαιο της Γενέσεως, και από εκείνο το σημείο και εξής αναφέρονται ως «ημίσεις φυλές». Είτε ημίσεις φυλές είτε όχι, παρέμεναν πάντως φυλές. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης αντικαταστάθηκε από τον Ματθία, ώστε να συμπληρωθεί η δωδέκατη θέση που προηγουμένως κατείχε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Ο Ιούδας ήταν μαθητής, και υπό αυτή την έννοια—υπήρχαν δεκατρείς μαθητές στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, όπως ακριβώς υπήρχαν δεκατρείς φυλές στην αρχή.

Ο υιός του Ιωσήφ, ο Έφραϊμ (ή δέκατη τρίτη φυλή), κατέστη σύμβολο της αποστασίας, όταν αι δέκα βόρειοι φυλαί συσπειρώθηκαν προς ύποστηριξιν του Ίεροβοάμ και διεμέρισαν τὸ βασίλειον εἰς δέκα βορείους φυλάς και δύο νοτίους φυλάς. Διὰ τί προσδιορίζω τὸν Έφραϊμ, τὸν υἱὸν τοῦ Ιωσήφ, ὡς σύμβολον τῆς αποστασίας και οὐχὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μανασσή; Ἡ ἀποστασία ἢ συνδεομένη με τὸν Έφραϊμ ἀρχίζει ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ όγδῳ κεφαλαίῳ, πρὶν ὁ Ιακώβ εὐλογῆσῃ τοὺς δώδεκα υἱοὺς αὐτοῦ. Ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ όγδῳ κεφαλαίῳ ὁ Ιακώβ εὐλογεῖ πρῶτον τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ιωσήφ. Ἐπειδὴ ὁ Μανασσῆς ἦτο ὁ πρωτότοκος, ὁ Ιωσήφ ἀναμένει ὅτι ἢ πρώτη εὐλογία τῶν υἱῶν αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν Μανασσή, και ὁ Ιωσήφ ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς τοῦ Έφραϊμ ὑπὸ τοῦ Ιακώβ.

Η αρχή του Εφραϊμ, ως αντιπροσώπου των εκλεκτών του Θεού, φέρει μαρτυρία αποστασίας, και το τέλος του Εφραϊμ είναι η διασπορά των «επτά καιρών» του Λευιτικού εικοστού έκτου, από το 723 π.Χ. έως το 1798. Το 723 π.Χ. οι βόρειες δέκα φυλές, το βασίλειο του Εφραϊμ (γνωστό και ως Ισραήλ), έλαβαν θανατηφόρο πλήγμα ως βασίλειο της βιβλικής προφητείας. Εκείνο το θανατηφόρο πλήγμα εγκαινίασε μια χρονική προφητεία, η οποία ολοκληρώθηκε όταν η παπική εξουσία και το βασίλειό της έλαβαν θανατηφόρο πλήγμα το 1798. Το θανατηφόρο πλήγμα της παπικής εξουσίας το 1798 προτυπώνει την τελική πτώση της Βαβυλώνας, όταν ο βασιλιάς του βορρά «θέλει έλθει εις το τέλος αυτού, και δεν θέλει υπάρχει ο βοηθών αυτόν» στο Δανιήλ ένδεκα, εδάφιο σαράντα πέντε. Η αποστασία και η πτώση της Βαβυλώνας στις έσχατες ημέρες προτυπώθηκαν από την αποστασία και την πτώση της παπικής εξουσίας το 1798, η οποία, με τη σειρά της, προτυπώθηκε από την αποστασία και την πτώση του βασιλείου του Εφραϊμ (Ισραήλ) το 723 π.Χ., η οποία προτυπώθηκε από την αποστασία του Ιωσήφ προς την προφητική έμπνευση του πατέρα του, όπως προσδιορίζεται στο τέλος της Γένεσης.

Η ανταρσία, της οποίας σύμβολο είναι ο Εφραϊμ, άρχισε με την ανταρσία του πατέρα του (Ιωσήφ) εναντίον του πατέρα του (Ιακώβ). Τελικώς οδηγεί στην ανταρσία των δέκα βορείων φυλών, η οποία οδηγεί στη «διασπορά που παριστάνεται» ως «επτά καιροί» στο Λευιτικό είκοσι έξι. Η περίοδος του χρόνου κατά τον οποίο το βόρειο βασίλειο ήταν διασκορπισμένο διαιρείται σε δύο περιόδους. Η μία λήγει στο έτος 538, η επόμενη περίοδος λήγει στο 1798, και όλα αυτά κατατείνουν στο μήνυμα που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Το μήνυμα εκείνο προσδιορίζει την τελική πτώση της Βαβυλώνας. Σε κάθε

ορόσημο της προφητικής ιστορίας του Εφραΐμ σημειώνεται ανταρσία· όπως ακριβώς και η ανταρσία του δέκατου τρίτου μαθητή, του Ιούδα Ισκαριώτη. Αυτοί είναι δύο από τους μάρτυρες που προσδιορίζουν τον αριθμό δεκατρία ως σύμβολο ανταρσίας. Αλλά καμία από αυτές τις ιερές αλήθειες δεν μπορεί να αναγνωρισθεί, εάν κάποιος δεν στέκεται επάνω στα θεμέλια του Αντβεντισμού, τα οποία οικοδομήθηκαν επάνω στην πρώτη αλήθεια που ανακάλυψε ο Μίλλερ και στην πρώτη αλήθεια που απορρίφθηκε από τον Αντβεντισμό.

Το τέλος της Γενέσεως συμφωνεί με όλες τις άλλες γραμμές που εξετάζουμε. Συνοπτικός:

Στην αρχή, η επουράνια τριάδα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος υπήρξε μάρτυς της δημιουργίας των ουρανών και της γης, η οποία επιτελέστηκε διά του Υιού, ο οποίος είναι επίσης ο Λόγος. Ο Λόγος έγινε ο διάυλος επικοινωνίας από τον Πατέρα προς την ανθρωπότητα, και ο Λόγος είναι η μόνη οδός διά της οποίας η ανθρωπότητα δύναται να επικοινωνεί με τον Πατέρα. Το μήνυμα του Πατρός δόθηκε από τον Υιό στον άγγελο Γαβριήλ, ο οποίος αντικατέστησε τον Εωσφόρο (τον φωτοφόρο) μετά την ανταρσία του Εωσφόρου στον ουρανό. Ο Γαβριήλ λαμβάνει το φως, ή το μήνυμα, και το παραδίδει σε έναν προφήτη, ο οποίος είναι το άγιο κτιστό ον που έχει οριστεί να μεταβιβάζει το μήνυμα από τον Πατέρα προς την πεσμένη κτιστή οικογένεια. Το μήνυμα που δίνεται στον προφήτη καταγράφεται και έπειτα μεταβιβάζεται στην ανθρωπότητα. Σε κάθε στάδιο της διαδικασίας επικοινωνίας το μήνυμα είναι άγιο, και για τον λόγο αυτόν οι προφύτες, οι οποίοι είναι πεπτωκότα ανθρώπινα όντα, οφείλουν να είναι άγιοι. Κατά το σημείο όπου το άγιο μήνυμα μεταβιβάζεται στα χέρια της πεσμένης ανθρωπότητας, η ανθρωπότητα έχει τη δυνατότητα να χειρισθεί ένα άγιο μήνυμα με ακαθαγίαστα χέρια. Έτσι, το φως του αγίου μηνύματος παράγει τόσο φως όσο και σκότος. Όταν το μήνυμα λαμβάνεται από εκείνους που ανήκουν στην οικογένεια του πεπτωκότος ανθρώπου, περιέχει την ίδια ακριβώς δημιουργική δύναμη που δημιούργησε τα πάντα, η οποία είναι η δύναμη που δικαιώνει εκείνο το ον. Η αρχή της διαδικασίας επικοινωνίας απεικονίζει το τέλος της διαδικασίας επικοινωνίας. Επομένως, εάν το μήνυμα ακούεται, αναγινώσκεται και τηρείται, το μήνυμα αναδημιουργεί την πεσμένη ανθρωπότητα κατά την εικόνα του Υιού.

Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης, καὶ τηροῦντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Αποκάλυψη 1:3.

Ο Ιωάννης απεικονίζει την πεπτωκυία ανθρωπότητα κατά τις «έσχατες ημέρες» της ερευνητικής κρίσεως, η οποία ακούει φωνή όπισθέν της και στρέφεται για να λάβει το μήνυμα που οδηγεί στο παρελθόν. Όσοι δέχονται το μήνυμα και το καθιστούν όχι απλώς μέρος της ζωής τους, αλλά αποκλειστικώς τη ζωή τους, δικαιώνονται εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Το να δικαιωθεί κανείς σημαίνει να καταστεί άγιος. Όταν εκείνοι που αναγιώσκουν και ακούν το μήνυμα το αποσταλμένο από τον Πατέρα αποδέχονται το μήνυμα και καθίστανται άγιοι, αυτό γίνεται διά της δημιουργικής δυνάμεως που ενυπάρχει μέσα στο μήνυμα. Η δημιουργική δύναμη επιτελεί το έργο της δικαιοσεως των ανθρώπων, όταν οι άνθρωποι πιστεύουν όπως επίστευσε ο Αβραάμ. Το μήνυμα τους διδάσκει να στραφούν και να ακούσουν τη φωνή όπισθέν τους, η οποία οδηγεί στις αρχαίες οδούς, οι οποίες είναι οι θεμελιώδεις αλήθειες. Το μήνυμα τους οδηγεί εις πάσαν την αλήθειαν, και καθώς βαδίζουν στις αρχαίες οδούς, βαδίζουν επί της οδού των δικαιωμένων.

Αλλ' η οδός των δικαίων είναι ως το λαμπρόν φως, το οποίον φέγγει επί το μάλλον και μάλλον έως ου γίνη τελεία ημέρα. Η οδός των ασεβών είναι ως σκότος· δεν γνωρίζουσιν εις τι προσκόπτουσιν. Υιέ μου, πρόσεχε εις τους λόγους μου· κλίνον το ωτίον σου εις τα ρητά μου. Ας μη απομακρυνθώσιν από των οφθαλμών σου· φύλαττε αυτά εν τω μέσω της καρδιάς σου. Διότι είναι ζωή εις τους ευρίσκοντας αυτά, και ίασις εις πάσαν αυτών την σάρκα. Μετά πάσης φυλάξεως φύλαττε την καρδίαν σου· διότι εκ ταύτης προέρχονται αι εκβάσεις της ζωής. Απόβαλε από σου στόμα σκολιόν, και χείλη διεστραμμένα απομάκρυνον από σου. Οι οφθαλμοί σου ας βλέπωσιν ορθώς, και τα βλέφαρά σου ας κατευθύνωνται ευθέως εμπροσθέν σου. Στάθμιζε την οδόν των ποδών σου, και πάσαι αι οδοί σου θέλουσι στερεωθή. Μη εκκλίνης εις τα δεξιά μηδέ εις τα αριστερά· απομάκρυνον τον πόδα σου από κακού. Παροιμία 4:18–27.

Εκείνοι που δικαιώνονται διά του μεταδιδόμενου μηνύματος βαδίζουν επί της οδού που αντιπροσωπεύει φως ολοένα αυξανόμενο, αλλά αυτό το ίδιο το φως καθιστά την οδό των ασεβών αναλόγως σκοτεινότερη. Το φως χωρίζεται από το σκότος. Η δημιουργική δύναμη που πρόσταξε να υπάρξει φως στην αρχή παράγει το ίδιο αποτέλεσμα επάνω στο ανθρώπινο γένος στο τέλος, όπως το φως παρήγαγε στην αρχή. Η τάξη που αρνείται να ακούσει την οπίσθθεν φωνή και, επομένως, επιλέγει να βαδίζει τη σκοτισμένη οδό, «προσκόπτει» στον λόγο Αυτού, διότι προσκόπτει επί του θεμελίου λίθου, του παλαιού δοκιμασμένου λίθου. Η φωνή είναι το Άλφα και το Ωμέγα, και όταν οι δικαιωμένοι ακούουν εκείνους τους λόγους και κλίνουν τις καρδιές τους προς εκείνους τους λόγους, διατηρούν εκείνους τους λόγους εν μέσω των καρδιών τους, διότι το Άλφα και το Ωμέγα στρέφει τις καρδιές τους προς τους πατέρες, (το παρελθόν) και οι καρδιές των πατέρων δείχνουν προς το τέλος.

Ἡ ὁδὸς τοῦ δικαίου εἶναι εὐθύτης· σύ, ὁ παντελῶς εὐθύς, σταθμίζεις τὴν τρίβον τοῦ δικαίου. Naί, ἐν τῇ ὁδῷ τῶν κριμάτων σου, Κύριε, σε περιεμέναμεν· ὁ πόθος τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἶναι πρὸς τὸ ὄνομά σου καὶ πρὸς τὴν μνήμην σου. Μὲ τὴν ψυχὴν μου σε ἐπεθύμησα ἐν τῇ νυκτί· ναί, μὲ τὸ πνεῦμά μου ἐντός μου θὰ σε ζητήσω ἀπὸ πρωΐας· διότι ὅταν τὰ κρίματά σου εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης θὰ μάθουν δικαιοσύνην. Ἡσαΐας 26:7–9.

Ο Θεός ζυγίζει, ή κρίνει, εκείνους που βαδίζουν την οδό των δικαίων, και το πράττει αυτό στις «έσχατες ημέρες», όταν οι κρίσεις Του είναι επί της γης. Οι δίκαιοι είναι εκείνοι που ανέμειναν τον Κύριο σε εκπλήρωση του χρόνου της καθυστέρησης στην παραβολή των δέκα παρθένων. Η επιθυμία εκείνων που βαδίζουν την οδό της αυξανόμενης γνώσεως είναι για όλο και μεγαλύτερη κατανόηση του ονόματος του Θεού, του χαρακτήρα Του. Εκείνοι που ανέμειναν τον Κύριό τους είναι εκείνοι που κηρύττουν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, διότι είναι εκείνοι που διακηρύττουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία είναι βεβαίως το πρώτο εσωτερικό μήνυμα της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, το οποίο ακολουθείται από το δεύτερο, εξωτερικό μήνυμα.

Και μετά ταύτα είδα άλλον άγγελο να καταβαίνει εκ του ουρανού, έχοντας μεγάλη εξουσία· και η γη εφωτίσθη από τη δόξα αυτού. Και έκραξε δυνατά με ισχυρή φωνή, λέγοντας· Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμόνων και φυλακή παντός ακαθάρτου πνεύματος και κλωβός παντός ακαθάρτου και μισητού ορνέου. Διότι πάντα τα έθνη ήπιαν εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής, και οι βασιλείς της γης επόρνευσαν μετ' αυτής, και οι έμποροι της γης επλούτησαν εκ του πλήθους της τρυφής αυτής. Και ήκουσα άλλη φωνή εκ

του ουρανού, λέγουσα· Εξέλθετε εξ αυτής, λαός μου, διά να μη συγκοινωνήσετε εις τας αμαρτίας αυτής, και διά να μη λάβετε εκ των πληγών αυτής. Αποκάλυψις 18:1-4.

Όταν ο άγγελος της Αποκάλυψις δεκαοκτώ κατήλθε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας αρνήθηκε την τελική της κλήση να επιστρέψει στις αρχαίες οδούς. Τότε έπαυσε να είναι το κέρασ του αληθινού Προτεσταντισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε εκείνο το σημείο άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας για όσους επέλεξαν να λάβουν το μήνυμα εκείνης της ισχυρής φωνής και να το φάγουν, όπως προτυπώθηκε από τον Ιωάννη όταν ο άγγελος της Αποκάλυψις δέκα κατήλθε στην αρχή του Αντβεντισμού, στις 11 Αυγούστου 1840. Το πνευματικό έθνος που είχε λάβει τον μανδύα του αληθινού Προτεσταντισμού όταν απορρίφθηκε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, ακολούθησε τότε τα ίχνη του αποστάτη Προτεσταντισμού κατά την αρχή του Αντβεντισμού.

Τότε το αληθινό προτεσταντικό κέρασ δόθηκε σε εκείνους που δέχθηκαν το μήνυμα του μικρού βιβλίου που βρισκόταν στο χέρι του αγγέλου στην Αποκάλυψη δέκα. Η δοκιμαστική διαδικασία κατά την αρχή του Αντβεντισμού από το 1840 έως το 1844 αντιπροσωπεύει μία δοκιμαστική διαδικασία στο τέλος του Αντβεντισμού από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εντός της πρώτης ιστορίας από το 1840 έως το 1844, και η δοκιμαστική διαδικασία που άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου 2001, σηματοδοτεί μία οικονομολογική μετάβαση από το προηγούμενο σώμα πιστών που έφερε τον μανδύα του Προτεσταντισμού, σε ένα νέο σώμα πιστών που λαμβάνει τον μανδύα του αληθινού Προτεσταντισμού.

Σημαντικότερο για την εξέτασή μας της οδού των δικαιωμένων είναι ότι μέσα σε εκείνη την ιστορία υπάρχει μία απογοήτευση που σηματοδοτεί την αρχή του χρόνου της καθυστέρησης. Οι πιστοί αναμένουν τον Κύριό τους κατά τον καιρό εκείνον, ο οποίος τελειώνει με την αποσφράγιση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Εκείνη η διαδικασία δοκιμασίας στην αρχή του Αντβεντισμού έληξε όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου ολοκληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η διαδικασία δοκιμασίας στο τέλος ολοκληρώνεται για εκείνους που αντιπροσωπεύονται από τον Ιωάννη κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στο τέλος θα ολοκληρωθεί, ακριβώς όπως και στην αρχή, και κατά την αρχή του Αντβεντισμού το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αποσφραγίστηκε πριν από το πέρας της διαδικασίας δοκιμασίας. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην αρχή αποσφραγίζεται τώρα στο τέλος.

Οι δικαιωμένες φρόνιμες παρθένες εισέρχονται σε διαθήκη με τον Θεό, όταν οι ασεβείς μαρές παρθένες εισέρχονται σε διαθήκη θανάτου.

Πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν, Αὕτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, μετὰ τῆς ὁποίας δύνασθε νὰ κάμετε τὸν κεκοπιακότα νὰ ἀναπαυθῆ· καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀναψυχή· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀκούσουν. Ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦτο πρὸς αὐτοὺς ἐντολὴ ἐπὶ ἐντολήν, ἐντολὴ ἐπὶ ἐντολήν· γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν, γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν· ἐδῶ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διὰ νὰ ὑπάγωσι, καὶ νὰ πέσωσι πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ συντριβῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ συλληφθῶσι. Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἄνδρες χλευασταί, οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐπειδὴ εἶπατε, Ἐκάμαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ θανάτου, καὶ μετὰ τοῦ ᾄδου εἴμεθα ἐν συμφωνίᾳ· ὅταν διέλθῃ ἡ πλημμυρίζουσα μᾶστιξ, δὲν θὰ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· διότι ἐκάμαμεν τὸ

ψεῦδος καταφύγιόν μας, και ὑπὸ τὴν ψευδολογίαν ἐκρύφθημεν· διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, Ἰδοὺ, ἐγὼ θέτω ἐν Σιών λίθον θεμελίου, λίθον δεδοκιμασμένον, ἀκρογωνιαίον λίθον τίμιον, θεμέλιον ἀσφαλές· ὁ πιστεύων δὲν θὰ σπεύσῃ. Ἡσαΐας 28:12–16.

Οἱ δικαιοῦμενοι μεταφέρουν στὴν ἐκκλησία τὸ ἅγιο μήνυμα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου και, κατόπιν, διακηρύττουν τὸ μήνυμα τῆς δεύτερης φωνῆς, καθὼς καλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα.

«Ἐτσι, στὸ τελευταῖο ἔργο γιὰ τὴν προειδοποίηση τοῦ κόσμου, ἀπευθύνονται δύο διακριτές κλήσεις πρὸς τὴν ἐκκλησία. Τὸ μήνυμα τοῦ δευτέρου ἀγγέλου εἶναι: “Ἐπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλώνα, ἡ μεγάλη πόλις, ἐπειδὴ ἔκαμε ὅλα τὰ ἔθνη νὰ πιουν ἀπὸ τὸν οἶνο τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας τῆς.” Καὶ μέσα στὴ δυνατὴ κραυγὴ τοῦ μηνύματος τοῦ τρίτου ἀγγέλου ἀκούγεται μίᾳ φωνῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λέγει: “Ἐξέλθετε ἀπ’ αὐτὴν, λαέ μου, γιὰ νὰ μὴ συγκοινωνήσετε στὶς ἀμαρτίες τῆς και γιὰ νὰ μὴ λάβετε ἀπὸ τὶς πληγές τῆς. Διότι οἱ ἀμαρτίες τῆς ἐφθασαν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, και ὁ Θεὸς ἐνθυμήθηκε τὶς ἀνομίες τῆς.”» Review and Herald, 6 Δεκεμβρίου 1892.

Εκεῖνοι πὺ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα και ἐνώνονται με ὅσους βαδίζουν στὴν οδὸ τῶν δικαίων γίνονται δεκτοὶ στὸ ποίμνιο διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖο ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς οὐράνιας τριάδος. Οἱ δικαιοῦμενοι, εἴτε εἶναι ἐκεῖνοι πὺ τὴν ὥρα ἀκούν τὸ μήνυμα πὺ παραδόθηκε στὸν Ἰωάννη στὴν Πάτμο, εἴτε ἐκεῖνοι πὺ κατόπιν καλοῦνται νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα, ὅλοι δικαιοῦνται λαμβάνοντας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς τῆς θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τῆς ἀνθρωπότητας τοῦ ἀνθρώπου πραγματοποιήθηκε, ὅπως ἐκτέθηκε ὡς παράδειγμα ὅταν ὁ Χριστὸς προσέλαβε ἐπάνω τοῦ τὴν ἀνθρώπινη φύση. Οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ἀντιπροσωπεύθηκαν ἐπάνω σε δύο μάρτυρες, τοὺς δώδεκα υἱοὺς τοῦ Ἰακώβ και τοὺς δώδεκα μαθητές. Οἱ ἀσεβεῖς ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὴ δέκατη τρίτη φυλὴ και τὸν δέκατο τρίτο μαθητὴ. Καὶ οἱ δύο «δεκατρεῖς» σε καθεμῖα ἀπὸ τὶς δύο ἀπεικονίσεις ἐκλήθησαν νὰ εἶναι ἱερεῖς στὸν Θεό, και ἐκεῖνοι πὺ ἀπορρίπτουν ἐκείνη τὴν κλήση ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν Ἡσαΐ, ἐνὼ ὁ νεότερος ἀδελφός του, ὁ Ἰακώβ, ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους πὺ ἀποδέχονται τὴν κλήση. Ὁ Ἡσαΐ και ὁ Ἰακώβ ἀμφότεροι ἀντιπροσωπεύουν Λαοδικεῖς Ἀντβεντιστές τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας στὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἡ μίᾳ τάξη ἀποδέχεται τὸ ἅγιο μήνυμα πὺ μεταβιβάζεται μέσω τῶν γραπτῶν τοῦ προφήτη και μεταβάλλεται σε Ἰσραὴλ, ἐνὼ ὁ Ἡσαΐ διατηρεῖ τὸ ὄνομά του.

Βεβαίως, ὑπάρχουν πολὺ περισσότερα μέσα σε αὐτὲς τὶς ἐννέα γραμμὲς τοῦ Ἄλφα και τοῦ Ὠμέγα, διότι αὐτὸ ἦταν ἀπλῶς μίᾳ σύντομη σύνοψη τῶν ἀρχῶν και τῶν τελῶν στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἐννέα γραμμὲς ἱστορίας, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσωπεύουν προφητικὲς ἱστορίες ἀπὸ τὴ δημιουργία ἕως τὴ Δευτέρα Παρουσία. Καὶ οἱ ἐννέα αὐτὲς προφητικὲς γραμμὲς ἀρχῶν και τελῶν συνδέονται ἀμεσα με τὰ τρία πρῶτα ἐδάφια τοῦ πρῶτου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Τὰ τρία ἐκεῖνα ἐδάφια προσδιορίζουν ὅτι ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποῖα ἀποσφραγίζεται ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας, ἀποτελεῖ ἐκδήλωση τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Ποιᾳ ἄλλῃ δύναμη θὰ μπορούσε νὰ συγκροτήσῃ μίᾳ τόσο σύνθετη, ἀλληλένδετη μαρτυρία ἀπὸ ποικίλους μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τους ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Μωυσῆ ἕως τὸν καιρὸ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Ἀποκαλυπτοῦ;

Βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, διότι ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἅγιος.